

Hof van beroep Gent, arrest van 20 september 2018

Toepasselijk recht – Huwelijk – Huwelijk in het buitenland – Attest van geen huwelijksbeletselen – Artikel 46 WIPR – Artikel 47 WIPR – Artikel 70 Consulaire Wetboek – Onderzoek schijnhuwelijk – Artikel 146bis BW

Droit applicable – Mariage – Mariage à l'étranger – Certificat de non-empêchement à mariage – Article 46 CODIP – Article 47 CODIP – Article 70 Code consulaire – Enquête mariage simulé – Article 146bis C. Civ.

In de zaak van

1. **E.L.**, wonende te [...] Haaltert, [...]
  2. **S.A.**, wonende in Tunesië, te [...], met woonplaatskeuze op het kantooradres van zijn advocaat,
- appellanten,

voor wie optreedt mr. Van Royen Filip, advocaat met kantoor te 9100 Sint-Niklaas, Joseph Lonckestraat 50,

wijst het hof het volgende arrest.

I. Beroepen vonnis

1. Bij vonnis van 15 december 2016 in de zaak met AR nummer [...] beoordeelt de D 37ste familiekamer in de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, zetelend zoals in kort geding, het verhaal van E.L. (hierna: L.) en S.A. (hierna: A.) tegen de verzetsbeslissing van de procureur des Konings Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde.

Bij beslissing van 28 september 2015 verzet het openbaar ministerie zich tegen de afgifte van het door L. beoogde 'attest van geen huwelijksbeletsel' (hierna: AGH) door (het hoofd van) de consulaire beroepspost in Tunesië te Tunis.

Het verzet van het openbaar ministerie komt tussen na (1) de aanvraag van een AGH bij de consulaire beroepspost in Tunesië te Tunis op 15 juni 2015 met het oog op een officiële huwelijksluiting met A. en (2) de verzending van het aanvraagdossier aan het (gelet op de woonplaats van L. territoriaal bevoegde) openbaar ministerie op 7 juli 2015.

Bij verzoekschrift van 27 oktober 2015 initiëren L. en A. een verhaal tegen de verzetsbeslissing van het openbaar ministerie. Zij willen het verzet van het openbaar ministerie doen opheffen om zodoende te doen zeggen voor recht dat (het hoofd van) de consulaire beroepspost in Tunesië te Tunis kan ingaan op de aanvraag van een AGH met het oog op een officiële huwelijksluiting van L. met A., aangezien L. naar Belgisch recht voldoet aan de hoedanigheden en voorwaarden om een huwelijk te sluiten.

De rechtbank wijst het verhaal van L. en A. af (bij eindvonnis van 15 december 2016, na een tussenvonnis van 19 mei 2016 tot heropening van het debat).

De rechtbank legt de niet nader begrote gedingkosten ten laste van L. en A.

2. Van het vonnis van 15 december 2016 is kennis gegeven aan L. en A. bij gerechtsbrief van 27 december 2016.

II. Hoger beroep

1. Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het hof op 24 januari 2017, stellen L. en A. hoger beroep in tegen voormeld vonnis van 15 december 2016.

Met hun hoger beroep beogen L. en A., met hervorming van het beroepen vonnis, de inwilliging van hun verhaal tegen de verzetsbeslissing van het openbaar ministerie met de gevolgen van dien, ook *qua* gedingkosten in hoger beroep.

2. De zaak is behandeld op de terechtzitting van 6 september 2018.

L. was daarbij ook in persoon aanwezig.

Nadien heeft het hof het debat gesloten.

Het openbaar ministerie heeft mondeling advies verleend (tot afwijzing van het hoger beroep en zodoende tot bevestiging van het beroepen vonnis), waarop L. en A. mondeling hebben gerepliceerd (tot inwilliging van het hoger beroep en zodoende tot hervorming van het beroepen vonnis).

Het hof heeft de zaak vervolgens in beraad genomen.

Het hof heeft het dossier van de rechtspleging en de overgelegde stukken ingezien.

III. Beoordeling

1. Het tijdig en regelmatig ingestelde principaal hoger beroep van L. en A. is ontvankelijk (artt. 1051, 1056, sub 2° en 1057 Ger.W.).

2. De discussie ten gronde behelst het al dan niet rechtmatige verzet van het openbaar ministerie tegen de door L. beoogde afgifte van een AGH door (het hoofd van) de consulaire beroepspost in Tunesië te Tunis.

3. L. (°[...] 1966) en A. (°[...] 1981) leren elkaar kennen in het voorjaar van 2014, en dit via het internet/facebook.

A. contacteerde L., blijkbaar zonder specifieke aanleiding dan wel via gemeenschappelijke kennissen/vrienden (op facebook).

L. was op dat ogenblik nog gehuwd, en dit sedert nagenoeg 20 jaar. Zij heeft twee kinderen met haar (toenmalige) echtgenoot. Zij verkeerde weliswaar in huwelijksmoeilijkheden, beweerdelijk door toedoen van haar (toenmalige) echtgenoot. Zij verkeerde gebeurlijk in een kwetsbare positie. Zij is uiteindelijk uit de echt gescheiden in het najaar van 2014.

L. en A. zijn (intussen) internetcommunicatie blijven voeren en hebben elkaar een eerste keer ontmoet medio 2014 (in Tunesië) om zich vervolgens (na de enkele ontmoeting) te verloven in het najaar van 2014 (nog vóór de echtscheiding van L. was tussengekomen).

4. L. en A. wensen met elkaar te huwen in Tunesië, reden waarom L. op 3 december 2014 bij (het hoofd van) de consulaire beroepspost in Tunesië te Tunis een AGH aanvraagt.

Bij beslissing van 13 februari 2015 verzet het openbaar ministerie zich tegen de afgifte van het door L. beoogde AGH door (het hoofd van) de consulaire beroepspost in Tunesië te Tunis.

Bij vonnis van 28 mei 2015 in de zaak met AR nummer [...] wijst de D 29ste familiekamer in de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, zetelend zoals in kort geding, het verhaal van L. en A. tegen de bedoelde verzetsbeslissing af.

L. en A. hebben tegen dit vonnis geen hoger beroep ingesteld.

5. Op 15 juni 2015 vraagt L. bij (het hoofd van) de consulaire beroepspost in Tunesië te Tunis opnieuw een AGH aan.

Bij beslissing van 28 september 2015 verzet het openbaar ministerie zich eens te meer tegen de afgifte van het door L. beoogde AGH door (het hoofd van) de consulaire beroepspost in Tunesië te Tunis.

Bij tussenvonnis van 19 mei 2016 heropent de familierechter het debat met het oog op precisering en/of nadere toelichting door L. en A. van de elementen die, na een eerdere verzetsbeslissing, een nieuwe aanvraag tot afgifte van een AGH zouden rechtvaardigen.

Hierop volgt het thans beroepen vonnis van 15 december 2016 tot afwijzing van het verhaal van L. en A. tegen de bedoelde verzetsbeslissing.

6. L. en A. hebben respectievelijk de Belgische en de Tunesische nationaliteit.

Gelet op de verschillende nationaliteit van de partijen, rijst de vraag naar het toepasselijke recht. Het huwelijk behelst de staat van de personen, terwijl de wetgeving dienaangaande de openbare orde en gebeurlijk de internationale openbare orde raakt.

Artikel 46, eerste lid WIPR bepaalt dat, onder voorbehoud van artikel 47, de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot worden beheerst door het recht van de Staat waarvan hij bij de voltrekking de nationaliteit heeft.

Een internationaal huwelijk kan geldig worden gesloten wanneer, wat betreft de grondvoorwaarden, beide echtgenoten voldoen aan hun nationale wet en, wat betreft de vormvoorwaarden, de *lex locus regit actum* of *lex loci celebrationis* wordt gevolgd.

7. De vraag welke documenten de huwelijkskandidaten bij een huwelijkssluiting moeten voorleggen, maakt deel uit van de vormvoorwaarden in de zin van artikel 47 WIPR. Gelet op het voorgenomen huwelijk in Tunesië, worden de voor te leggen documenten beoordeeld naar Tunesisch recht, aldus ook het door de Tunesische lokale overheid vereiste AGH.

8. Het AGH heeft een wettelijke basis sinds 3 oktober 2013, datum waarop de wet van 2 juni 2013 “tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek, de wet van 31 december 1851 met betrekking tot de consulaten en de consulaire rechtsmacht, het Strafwetboek, het Gerechtelijk Wetboek en de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het oog op de strijd tegen de schijnhuwelijken en de schijnwettelijke samenwoningen” in werking is getreden. Deze wet voegde in de wet van 31 december 1851 met betrekking tot de consulaten en de consulaire rechtsmacht een artikel 20/1 in.

Dit artikel is nu integraal overgenomen in het Belgische Consulair Wetboek, ingevoerd bij wet van 21 december 2013 “houdende het Consulair Wetboek”.

Dit wetboek is in werking getreden op 15 juni 2014.

De litigieuze aanvraag van een AGH bij de consulaire beroepspost in Tunesië te Tunis dateert van 15 december 2015 en vindt derhalve beoordeling conform het Belgische Consulair Wetboek.

Indien een buitenlandse (lokale) overheid een AGH vereist, komt het de Belgische overheid toe te attesteren dat er in voorkomend geval naar Belgisch recht geen wettelijk bezwaar bestaat tegen het huwelijk. Weigert de Belgische overheid het vereiste AGH, dan kan dit tot gevolg hebben dat de betrokken huwelijkskandidaten niet kunnen huwen in het buitenland. Zelfs wanneer het huwelijk toch plaatsvindt, kan een dergelijke weigering leiden tot problemen, bijvoorbeeld op het stuk van erkenning van de buitenlandse huwelijksakte of in het kader van de visumaanvraag ‘gezinshereniging’ van de buitenlandse ‘echtgenoot’ (J. Verhellen, “Het attest van geen huwelijksbeletsel: van administratieve praktijk naar wettelijke verankering”, *T. Vreemd.* 2013, 301-309; J. Verhellen, “Het nieuwe Belgische Consulair Wetboek doorgelicht”, *RW* 2014-15, 413-414, nr. 58).

De artikelen 69-71 van het Consulair Wetboek regelen wie het attest kan afgeven, onder welke voorwaarden en welke de rechtsmiddelen zijn wanneer de afgifte van het AGH wordt geweigerd.

Het hoofd van een consulaire beroepspost kan het AGH afgeven als de buitenlandse (lokale) overheid de overlegging ervan vereist. De wetgever beperkt de tussenkomst van de Belgische consulaten tot huwelijken in landen die het AGH vereisen.

Het Consulair Wetboek regelt het AGH in het hoofdstuk over de consulaire attesten, waardoor het attest zich onderscheidt van de akten van de burgerlijke stand die door de consulaire posten kunnen worden opgemaakt. Toch krijgen de consulaire ambtenaren bevoegdheden die vergelijkbaar zijn met die van de ambtenaren van de burgerlijke stand bij een huwelijksluiting in België (art. 167 BW). Het AGH wordt immers maar afgegeven indien na onderzoek blijkt dat de aanvrager naar Belgisch recht voldoet aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te sluiten (art. 70 van het Consulair Wetboek).

Terwijl artikel 167 BW aan de ambtenaren van de burgerlijke stand de mogelijkheid geeft om de huwelijksvoltrekking in België te weigeren, krijgen de consulaire ambtenaren deze bevoegdheid in het kader van de afgifte van een AGH en dus naar aanleiding van een huwelijksluiting in het buitenland. De parlementaire voorbereiding bij het Consulair Wetboek bepaalt dat voorafgaandelijk aan de afgifte van het AGH “ook de voorwaarden van de artikelen 146*bis* en 146*ter* BW worden nagegaan”. Artikel 70 van het Consulair Wetboek geeft op die manier een extraterritoriale werking aan de Belgische bepalingen die verband houden met de controle op onder meer de schijnhuwelijken (J. Verhellen, “Het nieuwe Belgische Consulair Wetboek doorgelicht”, *RW* 2014-15, 414, nr. 61).

In die context gebeurt, daar waar blijkt dat de aanvrager naar Belgisch recht niet voldoet aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te sluiten dan wel ernstige twijfel rijst en meer precies een mogelijk schijnhuwelijk aan de orde is, een preventief onderzoek, met de gevolgen van dien.

Het is daarbij duidelijk de bedoeling dat het onderzoek naar het mogelijk schijnhuwelijk en het in voorkomend geval navolgende verzet van het openbaar ministerie een even alomvattend karakter heeft als het onderzoek dat wordt gevoerd in het raam van artikel 167 BW (zie ook en vgl. J. Verhellen, “Het nieuwe Belgische Consulair Wetboek doorgelicht”, *RW* 2014-15, 416, nrs. 65-66).

In die optiek kan bijvoorbeeld worden verwezen naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat, als een AGH wordt afgegeven, er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest is afgeleverd, niet wordt overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen. Wanneer met andere woorden de Belgische overheid een uitgebreid onderzoek heeft gedaan naar aanleiding van een aanvraag van een AGH, zal er geen nieuw onderzoek gebeuren in het kader van de aanvraag tot gezinshereniging ingeval een AGH is afgegeven.

9. Het hof is van oordeel dat ook in geval van (verhaal tegen het) verzet van het openbaar ministerie tegen de afgifte van het beoogde AGH, een alomvattende toets van een mogelijk schijnhuwelijk kan/moet plaatsvinden. Het gaat derhalve niet op om in een dergelijk geval slechts een soft onderzoek te voeren, met focus op de enkele intentie van de aanvrager/Belgische huwelijkskandidaat, terwijl het meer grondige onderzoek, met focus mede op de intentie van de buitenlandse huwelijkskandidaat, zou worden uitgesteld naar een gebeurlijke toets in het raam van artikel 27 WIPR. Men kan het onderzoek naar de intentie van de Belgische huwelijkskandidaat moeilijk loskoppelen van het onderzoek naar de intentie van de buitenlandse huwelijkskandidaat (zie ook Gent 8 maart 2018, inzake met AR nr. 2016/FA/0824).

Kortom, de alomvattende toets slaat mede op deze van een mogelijk schijnhuwelijk in de zin van artikel 146bis BW (Brussel 29 juni 2016, *JLMB* 2017, 62 en 69).

10. Artikel 146bis BW, ingevoerd bij wet van 4 mei 1999 “tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende het huwelijk” bepaalt dat er geen huwelijk (en derhalve wel een schijnhuwelijk) is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van de kandidaat-echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Bij een schijnhuwelijk zoals bepaald in artikel 146bis BW is enerzijds niet voldaan aan de volgens de Belgische wet vereiste grondvoorwaarden om te huwen en is er anderzijds strijdigheid met de internationale openbare orde.

Bij de beoordeling of het voorgenomen huwelijk een schijnhuwelijk is, moet *a priori* worden nagegaan of de partijen een duurzame levensgemeenschap beogen (S. D'Hondt, “Commentaar bij art. 146bis BW”, *Comm. Pers.* 2000, 6-9, nr. 5; S. Lefebvre, “Schijnhuwelijken”, *NjW* 2007, 818, nr. 2). Ontbreekt bij een van de aanstaande echtgenoten de intentie om duurzaam met de andere samen te leven, dan kan tot een schijnhuwelijk worden besloten wanneer het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel combinatie vindt met andere motieven. Het gebruik van de term ‘enkel’ in voormelde wetsbepaling wijst op een exclusiviteit die niet slaat op de motieven voor het aangaan van een schijnhuwelijk, maar die de uitsluiting van de intentie om een duurzame levensgemeenschap te vormen beklemtoont (G. Verschelden, *Handboek Belgisch personen- en familierecht*, Brugge, die Keure, 2016, 500-501, nr. 1132). Zodra vaststaat dat de intentie van (minstens één van) de kandidaat-echtgenoten niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, gaat het om een schijnhuwelijk.

Wie het schijnkarakter van een voorgenomen huwelijk inroept, moet duidelijke indicaties hebben dat het huwelijk kennelijk niet is gericht op het vormen van een duurzame levensgemeenschap. In de regel kan de beweerdde simulatie slechts blijken uit een geheel van omstandigheden.

Willen de kandidaat-echtgenoten een duurzame levensgemeenschap tot stand brengen, terwijl zij ook een verblijfsrechtelijk voordeel nastreven, dan gaat het niet om een schijnhuwelijk (G. Verschelden, *Handboek Belgisch personen- en familierecht*, Brugge, die Keure, 2016, 501-502, nr. 1134).

11. De consulaire ambtenaar en het openbaar ministerie hebben de bevoegdheid om preventief op te treden tegen schijnhuwelijken. De afgifte van een AGH moet worden afgeblokt wanneer het beoogde huwelijk een schijnhuwelijk betreft.

De weliswaar niet-discretionaire doch gebonden beoordelingsbevoegdheid laat een ruime beoordelingsmarge zodat een behoorlijk onderzoek naar de intenties van de huwelijkskandidaten zich opdringt.

Bij zijn verzet tegen de afgifte van een AGH kan het openbaar ministerie zich onder meer baseren op (1) nagetrokken verklaringen van de huwelijkskandidaten zelf, van verwanten of nauw betrokkenen, (2) bepaalde geschriften en onderzoeken door politiediensten en (3) gedragingen van de huwelijkskandidaten. Het horen van beide aanstaande echtgenoten specifiek in het kader van dit onderzoek is geen (verdragsrechtelijke of wettelijke) verplichting en is evenmin vereist omwille van het recht van verdediging van de betrokkene(n).

12. Het openbaar ministerie dient de feitelijke en juridische overwegingen die zijn verzet gronden, afdoende en in de beslissing zelf weer te geven.

13. Bij een verhaal tegen een verzet van het openbaar ministerie tegen de afgifte van het beoogde AGH is de rechterlijke controle niet beperkt tot de wettigheid van de beslissing (zie ook en vgl. Cass. 13 april 2007, *RW* 2008-09, 407). De rechter oefent dienaangaande zijn rechtsmacht volledig uit. Hij kan ten volle oordelen of de partijen hun subjectief recht op huwen *in casu* kunnen laten gelden (zie ook en vgl. Cass. 27 juni 2005, *RW* 2006-07, 960).

Daarbij dient de rechter zich niet te beperken tot de gegevens die op het ogenblik van het verzet werden voorgebracht. Hij dient te oordelen op basis van alle hem voorgelegde feitelijke gegevens. Dit impliceert dat hij tot beoordeling van de intentie(s) van de partijen rekening moet houden met latere gebeurtenissen die een licht kunnen werpen op de werkelijke intentie(s) van de partijen op het ogenblik van de voorgenomen huwelijksluiting en rekening kan houden met motieven die niet in de beslissing tot verzet zijn opgenomen.

14. De feitenrechter die besluit tot een schijnhuwelijk en dit op basis van regelmatig verzamelde en voorgelegde bewijsstukken, schendt noch de artikelen 8 of 12 EVRM noch artikel 23 IVBPR: het recht om te huwen moet inderdaad slechts worden gewaarborgd als het om een werkelijk huwelijk gaat, terwijl in geval van een schijnhuwelijk er geen sprake is van een gezinsleven.

Deze artikelen verzetten zich niet tegen het optreden van de overheidsorganen tegen schijnhuwelijken.

Het bewijs van een schijnhuwelijk kan worden geleverd door alle middelen van recht en dus ook door samenhangende vermoedens die veinzing van (minstens) een van de kandidaat-echtgenoten aantonen. Het betreft een feitenkwestie, derwijze dat elke zaak *in concreto* feitenrechterlijke beoordeling vindt. Het komt erop aan dat de feitenrechter een geheel van omstandigheden aanduidt die met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid aantonen dat het voorgenomen huwelijk wordt afgewend van zijn normale intentie en dat de partijen of een van hen op het ogenblik van de voorgenomen voltrekking van het huwelijk nooit de bedoeling hebben (gehad) om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Waar deze intentie nagenoeg nooit met volstrekte zekerheid kan worden achterhaald, moeten de door het openbaar ministerie aangevoerde (bewijs)middelen een decisief karakter hebben, zodat een eenduidig en niet tegengesproken vermoeden ontstaat. Blijft twijfel bestaan over de intentie(s) van (een van) de betrokken partijen, dan kan niet tot een schijnhuwelijk worden besloten (G. Verschelden e.a., "Overzicht van rechtspraak (2007-2011): Familierecht", *TPR* 2012,1667-1668, nr. 242).

15. Daar waar het verhaal van L. en A. voor de eerste rechter tijdig/ontvankelijk was, is het hoe dan ook ongegrond.

16. Met het openbaar ministerie en de eerste rechter is ook het hof van oordeel dat het geheel van de voorliggende elementen, samen in hun context genomen, manifest blijkt geven van het gebrek bij minstens een van de aanstaande echtgenoten (*in casu* inz. A.) van de intentie om duurzaam met de andere samen te leven.

Het voorgenomen huwelijk houdt uitsluitend en onlosmakelijk verband met het door A. beoogde verblijfsrechtelijke voordeel.

Het geheel van de voorliggende elementen, samen in hun context genomen, leren overduidelijk dat bij A. de uitsluitende bedoeling voorziet om als jonge Tunesische man (wars van de door hem voorgehouden binding omwille van familiale en/of professionele omstandigheden) een relatie aan te knopen met een nagenoeg 15 jaar oudere vrouw teneinde (alhier) verblijfsrechten te verwerven en zodoende te kunnen genieten van het (in België) geldende sociale bijstandstelsel. Het blijkt duidelijk dat A. wordt aangesproken door de levensstandaard (in België), die (ver) boven de Tunesische levensstandaard ligt. A. is en blijft tegen beter weten in aanhouden met L. en vertoont blijkbaar bereidheid om de door hem voorgehouden binding omwille van familiale en/of professionele omstandigheden zomaar achter te laten. Het is van in den beginne duidelijk dat zijn (aangehouden) doen en laten zonder meer wordt gestuurd door motieven van (im)migratie, met steun van zijn (naaste) familie.

Centrale pijnpunten zijn (1) de dubieuze kennismaking via het internet, (2) de hierop volgende bijzonder snelle/overhaaste gang van zaken op het stuk van voornemen om te huwen (na amper één enkele fysieke ontmoeting), (3) het leeftijdsverschil van nagenoeg 15 jaar, (4) de kwetsbare positie van L. (ten tijde van de kennismaking) inzonderheid op relationeel vlak, (5) de gebrekkige (mogelijkheid tot) communicatie, mede omwille van de beperkte talenkennis (terwijl weliswaar wordt beweerd maar allerminst dienstig wordt aangetoond dat A. Nederlands leert/praktiseert), (6) de gebrekkige wederzijdse kennis van een aantal essentiële gegevens, (7) de ogenschijnlijk beperkte betrokkenheid van de familie/vrienden van L. bij de vormgeving aan de relatie en (8) de alles doorkruisende houding van A. die duidelijk is gericht op een verblijfsrechtelijk voordeel.

17. Pijnpunt is daarenboven dat L. en A.:

- reeds eerder, zij het vergeefs (gelet op voormeld niet-beroepen vonnis van 28 mei 2015 in de zaak met AR nummer [...]), verhaal voerden tegen de (bij verzetsbeslissing van het openbaar ministerie van 13 februari 2015) geweigerde afgifte van het door L. (einde 2014) beoogde AGH door (het hoofd van) de consulaire beroepspost in Tunesië te Tunis;
- voorts, zoals de eerste rechter (in het thans beroepen vonnis van 15 december 2016) aangeeft, geen (dienstige) nieuwe elementen aanreiken tegen de thans voorliggende verzetsbeslissing van het openbaar ministerie van 28 september 2015.

Het gegeven dat L. en A. hun verhaal/relatie tot op heden aanhouden (met herhaalde fysieke ontmoetingen), zo ook het gegeven dat de familie van A. achter de relatie staat, houdt eenvoudig verband met de alles doorkruisende houding van A. die duidelijk is gericht op een verblijfsrechtelijk voordeel.

18. In voormelde optiek besluit het hof tot een voorgenomen schijnhuwelijk, waartegen het openbaar ministerie zich met recht en reden verzet.

Het hoger beroep van L. en A. faalt.

Het geheel van de voorliggende elementen/omstandigheden doet het openbaar ministerie terecht besluiten tot een voorgenomen schijnhuwelijk. L. en A. slagen er niet in om met hun grieven, middelen en argumenten en/of overgelegde stavingstukken de voorliggende feitelijke elementen, die zonder twijfel/manifest wijzen op een voorgenomen schijnhuwelijk, op afdoende wijze te weerleggen. Alle elementen staan in het teken van het door A. nagestreefde verblijfsrechtelijke voordeel.

IV. Gedingkosten

L. en A. dienen, als de in het ongelijk gestelde partij, te worden verwezen in de gedingkosten (ook) in hoger beroep (art. 1017, eerste lid Ger.W.).

OP DIE GRONDEN

HET HOF, RECHT DOENDE OP TEGENSpraak,

met inachtneming van (de artt. 2 e.v. en inz.) artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart het hoger beroep van E.L. en S.A. ontvankelijk doch ongegrond,

bevestigt het beroepen vonnis van 15 december 2016,

veroordeelt E.L. en S.A. tot de (niet nader te begroten) gedingkosten (ook) in hoger beroep.

Aldus gewezen door de elfde kamer van het hof van beroep te Gent, recht doende in burgerlijke zaken als familiekamer, samengesteld uit:

Mevrouw V. De Clercq, raadsheer - wnd. voorzitter,

De heer S. Mosselmans, raadsheer

De heer M. Traest, raadsheer

en uitgesproken door de wnd. voorzitter van de kamer in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend achttien,

bijgestaan door

Mevrouw H. Baert, wnd. griffier, gelet op art. 330ter, § 1 Ger.W.